

Sygn. akt V.2 Ka 271/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Roberta Wieczorka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r.

sprawy:

Z. Z.

syna F. i J.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 22 marca 2017r. sygn. akt IX K 568/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.obciąża oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 270zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) i zasądza od niego wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych)

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn.akt V.2 Ka 271/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 marca 2017r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego Z. Z. za winnego tego, że w dniu 27 kwietnia 2016r. w R. na terenie parkingu przy sklepie (...) usytuowanego przy ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym wynikami badania przeprowadzonego na urządzeniu typu Alkometr A2.0 I – 1,13 mg/l i II – 1,14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat.

Na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej stanowi kwotę 30 zł.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Na mocy art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych z zastrzeżeniem, że do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

Na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 7000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 i 3 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w wysokości 746 zł oraz opłata w wysokości 270 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 1-3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1.obrazę prawa materialnego, a to art. 178a § 1 kk poprzez uznanie oskarżonego za winnego prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym pod wpływem alkoholu w sytuacji gdy nie zostało wypełnione znamię prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym;

na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu:

2.obrazę prawa materialnego, a to art. 28 § 1 kk poprzez uznanie oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 178 a § 1 kk w sytuacji gdy oskarżony pozostawał w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię tego przestępstwa, tj. iż miejsce zdarzenia było miejscem w ruchu lądowym;

na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

3.błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym ustaleniu, że stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu są znaczne, co doprowadziło do obrazu prawa materialnego, a to art. 66 § 1 kk poprzez niezastosowanie w stosunku do oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania, pomimo, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki jego zastosowania;

w każdym wypadku zarzucam:

4.obrazę prawa materialnego, a to art. 115 § 2 kk poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności świadczących o społecznej szkodliwości czynu i pominięcie tych, które świadczą na korzyść oskarżonego, tj. rozmiarów wyrządzonej szkody, postaci zamiaru, motywacji oskarżonego, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia;

5.obrazę prawa materialnego, a to art. 53 § 2 kk w zw. z art. 56 kk poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary i środka karnego wielu szczególnych dyrektyw wymiaru kary, tj. motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także jego sposobu życia przed popełnieniem czynu jak i po jego popełnieniu, starań oskarżonego o naprawienie szkody i jej naprawienia, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na rażąco długi okres czasu;

6.obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i:

a) uznanie, że zeznania świadka R. A. są spójne, logiczne i jasne, podczas gdy świadek zeznała, że widziała jak oskarżony rzekomo odjeżdżał od samochodu A. R. przez otwarte drzwi budki, podczas gdy w czasie zdarzenia drzwi te były zamknięte i dopiero po jakimś czasie zostały otwarte;

b) przyjęcie w całości wersji wydarzeń przedstawionej w zeznaniach świadków K. i A. R. i pominięcie w tym zakresie opisu wydarzeń przedstawionego przez świadka L. W. oraz przez oskarżonego, podczas gdy zeznania świadka W. podważają wiarygodność zeznań świadków R.,

c) pominięcie dopuszczonych wcześniej dowodów z kart konsultacyjnych leczenia szpitalnego oraz z zaświadczenia o implementacji u oskarżonego substancji disulfiram,

d) bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z potwierdzenia przelewu odszkodowania na rzecz (...), podczas gdy dowód ten jest istotny dla sprawy, gdyż dowodzi naprawienia szkody, zaś ta okoliczność ma znaczenie przy wymiarze kary;

7.obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się rozstrzygnąć następujących wątpliwości:

a) czy oskarżony zamierzał przestawić samochód o kilka metrów, czy też oskarżony miał zamiar wyjechać nim na drogę główną i przyjęcie, iż oskarżony zamierzał wyjechać nim na drogę główną, podczas gdy okoliczności tej nie da się w sposób nie budzący wątpliwości ustalić na podstawie zebranego materiału dowodowego;

b) czy oskarżony oraz L. W. rozmawiali między sobą żeby L. W. wziął winę na siebie i przyjęcie, że taka rozmowa miała miejsce, podczas gdy okoliczności tej nie da się w sposób nie budzący wątpliwości ustalić na podstawie zebranego materiału dowodowego.

W związku z powyższym, na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 i § 2 kpk wnosił o:

1.uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie o:

2.warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres próby wynoszący 2 lata bez orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów;

w każdym razie wnosił o :

3.zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów obrony z wyboru w postępowaniu przed sądem I instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Na wstępie stwierdzić należy, iż dokonana w uzasadnieniu apelacji obrońcy interpretacja pojęcia „ruchu lądowego” jest o tyle oryginalna co zupełnie odosobniona. Powszechnie bowiem przyjmuje się, iż przestępstwo określone w art. 178 a § 1 kk może być popełnione w każdym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Jest ono tożsame z miejscem popełnienia przestępstwa wypadku w komunikacji (art.177kk). Dla karalności tego czynu nie jest wymagane, by pojazd mechaniczny był prowadzony na drodze publicznej (wyrok SN z 10.03.1964r., IV K 1296/61). Ważne jest by było to miejsce, w którym odbywa się ruch pojazdów. Trafnie Sąd Najwyższy przyjął, że ruchem lądowym” jest nie tylko ruch na drogach publicznych, strefach zamieszkania , ale również ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku. Takim

miejszem niewątpliwie jest ogólnodostępny parking przy markecie sieci Biedronka. Fakt, iż ta część parkingu nie ma oznaczonych boksów parkingowych, nie pozbawia tego miejsca charakteru ogólnodostępnego parkingu. W miejscu tym bowiem odbywa się nie tylko ruch pojazdów klientów sklepu, ale również pojazdów dostawczych. Dobitym potwierdzeniem powyższego jest okoliczność, iż w wyniku manewrowania swoim pojazdem oskarżony doprowadził do kolizji z innym zaparkowanym tam samochodem. Nie do końca zrozumiałym dla Sądu Odwoławczego jest ten fragment apelacji, w którym jej autor sugeruje, iż w działaniu oskarżonego wystąpił stypizowany w art. 28 kk kontratyp wywołany brakiem oznakowania parkingu. Należy jednak stanowczo stwierdzić, iż brak wspomnianego oznakowania w żadnym stopniu nie zmieniał charakteru tego miejsca – gdzie odbywał się widoczny ruch pojazdów. Wszak nawet stan upojenia alkoholowego oskarżonego nie mógł wyrobić w nim przekonania, że manewruje swoim samochodem w jakiejś zamkniętej strefie (skąd zatem inne pojazdy) lub na pastwisku albo leśnej drodze. Ewidentnym zatem jest, iż rozważania apelującego w tej kwestii mają charakter wyłącznie teoretyczny, bez żadnym realnych związków z przedmiotową sprawą. Przechodząc do kolejnego zarzutu, a to braku uwzględnienia okoliczności łagodzących przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu – stwierdzić należy, iż autor apelacji wskazując owe okoliczności niejednokrotnie nie dostrzega, iż dotyczą one dwóch różnych czynów, z których jedno jest przestępstwem, zaś drugie wykroczeniem i właśnie tego ostatniego dotyczą także podnoszone okoliczności jak wysokość wyrządzonej szkody lub też jej naprawienie. Jakkolwiek stan nietrzeźwości należy do znamion przestępstwa stypizowanego w art. 178 a § 1 kk to z uwagi , iż stan ten ma charakter stopniowalny – rzutuje on również na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Tymczasem w przedmiotowej sprawie oskarżony nieomal pięciokrotnie przekroczył dopuszczalny próg nietrzeźwości (ok. 2,3 promila alkoholu w organizmie) co determinuje również stopień społecznej szkodliwości tego czynu, niezależnie od tego iż czyn oskarżonego miał miejsce na parkingu a nie np. na ruchliwej ulicy. Stwarzał on bowiem realne zagrożenie dla innych użytkowników tego parkingu – co skutkowało kolizją, do której doprowadził. W tym kontekście teza autora apelacji, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był nieznaczny ma wyraźnie życzeniowy charakter. Wbrew tym dywagacjom należy podzielić pogląd Sądu meriti, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wysoki i tej konkluzji nie może zmienić ani przyznanie się do winy (zatrzymany na gorącym uczynku) ani dotychczasowa niekaralność za przestępstwa umyślne ani nawet deklaracje o utrzymaniu abstynencji. Słusznie Sąd meriti wnioskował z treści zeznań A. R., iż zamiarem oskarżonego nie było wyłącznie przeparkowanie pojazdu lecz wyjazd z parkingu. Fakt, iż został zatrzymany przez tegoż świadka przy drodze wyjazdowej z parkingu, każe zgodnie z logiką i doświadczeniem życiowym wnioskować, iż zamierzał on opuścić teren parkingu. Wszelkie inne sugestie mają charakter wyłącznie spekulacyjny. Co się zaś tyczy ewentualnej kwestii co do prowadzenia pojazdu wypowiedzianej przez oskarżonego wobec świadka L. W. to stwierdzić należy, iż zagadnienie to nie ma bezpośredniego związku z przedmiotową sprawą i stanowić może co najwyżej kanwę zupełnie innego zarzutu karno-prawnego. Reasumując wymierzona wobec oskarżonego kara jak i środki karne zwłaszcza, że kara pozbawienia wolności orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – w pełni uwzględniają ustawowe determinanty wymiaru kary i ogół tych dolegliwości nie może być postrzegany jako kara surowa, a zwłaszcza rażąco niewspółmierne surowa – a tylko taka konstatacja daje asumpt do ingerencji Sądu Odwoławczego w jej wysokość. Z tych powodów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

SSO Jacek Myśliwiec